

ע"פ 533/14 - מחמוד נעימי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 533/14

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט א' שהם

המערער: מחמוד נעימי

נגד

המשיב: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
(השופט ד' פיש) מיום 4.12.13 בת"פ 16599-04-13

תאריך הישיבה: כ"ח בסיון התשע"ד (26.6.14)

בשם המערער: עו"ד מיכאל כרמל

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

בשם שירות המבחן למבוגרים: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופט א' רובינשטיין:

א. המערער הורשע לפי הודאתו בעבירות נשיאת נשק, החזקת נשק, פזיזות ורשלנות וסחיטה באיומים. בעקבות

אירוע ירי בו נפגע אחי המערער, וחשדו של המערער כלפי פלוני (גאזי) בכפרו, הגיעו המערער ונאשם אחר בתיק לבית גאזי, אוחזים ללא רשיון באקדחים ובתחמושת. משאמרה אחותו הקטנה של גאזי שאינה יודעת היכן הוא, כיון אליה המערער אקדח ודרש שוב לדעת היכן גאזי, ואחר כך כיון את האקדח גם כלפי אחרים (שנשכבו על הרצפה), והמערער וחברו ירו מאקדחיהם. בהמשך, משראו השותפים כי המשטרה קרבה אליהם, ברחו כשכלי הנשק בידיהם והטמינום על מנוע רכב. תסקיר קצין מבחן בקשר למערער סקר חיים נורמטיביים ועבר נקי, לרבות שירות מלא בצה"ל, קבלת אחריות חלקית (בנימוק של החרדה לאחיו), חוסר אמפטיה למתלוננים ומכאן חשש לרמת סיכון למעורבות נוספת בפלילים.

ב. בית המשפט קמא שקל את מכלול השיקולים לחומרה ולקולה, ציין את הצורת בהחמרה בעבירות נשק כעולה מן הפסיקה, והטיל על המערער שלוש שנות מאסר, וכן מאסר על תנאי לשנה. שותפו, שלא הואשם בסחיטה באיומים אך הוא בעל עבר פלילי, נדון ל-30 חודשי מאסר והפעלת מאסר על תנאי, בחציו (5 חודשים) במצטבר.

ג. בערעור הכתוב ובפנינו נטען לחומרת העונש - במיוחד נוכח עברו הנקי של המערער, הנסיבות שבהן נגרר לעבירה בשל חרדה לאחיו, וכן הודייתו וצרכי פרנסת המשפחה. נטען כי רכיב השיקום ראוי שיובא בחשבון יותר משנעשה. תסקיר משלים שהוגש לנו ערב הדיון ציין את התנהגות המערער במאסר ללא עבירות משמעת, שילוב בחינוך בבית הסוהר אך לא בטיפול, ונציגת שירות המבחן הודיעה לנו באולם, כי הוא ישולב בטיפול החל מאוגוסט הקרוב. באת כוח המדינה טענה לצורך בהחמרה בעבירות נשק. שני הצדדים הצטיידו בפסיקה שלשיטתם תומכת בגישותיהם.

ד. לאחר העיון לא ראינו להתערב בעונש שהושת בבית המשפט קמא. כפי שגם ציטט בית המשפט קמא, מגמת הפסיקה היא החמרה בעבירות נשק בשל הסכנה שבהן, לא כל שכן - כבענייננו - כאשר בוצע ירי, גם אם לא נפגעו בני אדם. עבירת הסחיטה באיומים המבחינה בין הנאשמים בתיק - היא כשלעצמה מן החמורות במרקם העבירות, בשל האימה שהיא מטילה; ומכלול הנסיבות יצר אימה מכופלת אצל המתלוננים. איננו מקלים ראש בעברו הנקי של המערער, ובשירותו בצה"ל הראוי כשלעצמו להערכה, אך לא ראינו כי בית המשפט קמא חרג לחומרה מן העונש הראוי בשילוב העבירות. על כן איננו נעתרים לערעור. מקוים אנו כי התנהגותו החיובית של המערער במאסר יחד עם עברו ושירותו הצבאי, וכן טיפול שיעבור במאסר, יעמדו לזכותו בהמשך, בלא שניטע מסמרות. בנתון לכך, כאמור, לא ניעתר לערעור.

ניתן היום, כ"ח בסיון תשע"ד (26.6.14).

שופט

שופט

שופט